

Levante-EMV » Suplemento Posdata

Suscriptor

VOTE ESTA NOTICIA ☆☆☆☆☆

8+1

Tweet 0

Recomendar 3

Novel·la

Encisar els amos

27.06.2014 | 00:15

Flairar l'aire i la terra, diu el gos Lluc. I és que Tomàs Llopis troba a través de la mirada del seu ca allò que la humanitat ha perdut

PER GUILLEM F. RENARD

Lluc és un gos, un gos vell que es passa els dies i les nits endormiscat, fent companyia al seu amo. Lluc no parla, però es fa entendre quan vol menjar, quan necessita eixir a passejar, o quan pensa que li pertoca una galeta o carícia per haver fet les coses bé. Lluc no sap escriure, però és, sobretot, un gos observador, que es fixa en tot. Ara que els pèls del musell se li han tornat blancs com la barba del seu amo escriptor, ha decidit dictar-li les seues memòries, perquè ell li entén en cada gest, cada lladruc, cada mirada, cada moviment de cua. Unes memòries, doncs, que el convertiran, fatalment, en material literari. Però no en un comparsa més de la desfilitada interminable de personatges literaris o cinematogràfics. No, Lluc no és ficció, és de carn i ossos, i ja en té prou en comprendre els seus amos, vigilar i protegir a tot membre de la família, gaudir de la muntanya, o anar darrere la crida imperiosa de la natura. Ras i curt, en viure la seua vida de gos. Però, no s'està d'estranyar-se davant comportaments, fets o gestos dels humans que no arriba a entendre i el deixen perplex: quan no va agradar els seus amos que fera petits rajolins per casa en sentir-se «afalagat i ben rebut» per un plat d'arròs. O en la manera que tenen els amos de marcar el terreny en una cadira d'aigua que elimina l'olor de la seua marca personal, «és l'invent més inútil i més antinatural del món: un lloc on t'esborres a tu mateix, on dissimules la teua identitat». Per a Lluc, els amos també tenen orelles, però molt menudes i inexpressives, per això en mirar-los «costa de saber quan t'escolten, si et vénen amb intencions amistoses o si estan enfadats o nerviosos». A més, no són capaços de distingir les olors més elementals i «es posen al cos alguna cosa que els dissimula la seua flaire natural. Quina bestiesa, és com si volguessen enganyar-nos». O els dies de muntanya on l'amo solia escriure coses en un paper despreocupat «d'escoltar els sorolls ni d'olorar els camins. "Els amos són ben banals». O ¿com poden orientar-se els amos i saber el camí dalt del cotxe «tot tancat, sense poder flairar l'aire i la terra». «Diria que els amos moltes vegades es perden en elementalitats i no saben distingir el que és important del que és totalment accessori. Perden molt el temps, ells, amb coses que no serveixen per a res», conclou Lluc. És clar que en aquestes curtes, clares i intenses, memòries, Lluc s'adona que s'ha deixat coses per dir: «Em referesc als sentiments (...). Els meus, els he deixats anar cada dia, en cada gest, en cada mirada, en cada pregunta i en cada silenci», aquests sentiments han sigut sempre sincers i d'agraïment, rebla Lluc, «he tractat de correspondre al que els amos m'han donat, donant-los jo allò que ells necessiten: una manera plàcida i afable de viure». Tomàs Llopis, amb curiositat insaciada i receptivitat sensible, ha triat *Lluc* (Edicions 3i4, 2014) per mostrar, a través de la mirada del seu ca allò que la humanitat ha perdut al llarg dels 40.000 anys de civilització. «Nosaltres conclou Lluc en tenim prou llegint amb els cinc sentits tots els signes que la natura i la vida deixen impresos en cada racó del món i en nosaltres mateixos».

Encisar els amos

Viernes

Pintura, dibujo, escultura

Costuras del todo imaginado y del por imaginar

En su afinación de la geometría, Sebastián Nicolau da un paso ascendente en su idea de conexiones...

Novela y cine

Cien años bien llevados

Se cumplen cien años de esta novela, que E. M. Forster acabó en julio de 1914, pero esperó a su...

Catálogo y exposición

Chema López, el otro

Una vez que se atraviesa la Ouija de Chema López en la antesala, se establece el contacto con el...

Pintura

Efímera existencia

Y como en el juego de la representación hay lecturas a la enésima? aquí se ve al pintor con...

In memoriam

Matute, ella

Ella, Ana María, se ha encontrado finalmente con Ella, con esa con la que se juega al escondite...

Comentarios